

Samling af Afgørelser

RETTENS KENDELSE (Ottende Afdeling)

19. november 2018*

»Annulations- og erstatningssøgsmål – Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber (SRM) – Den Fælles Afviklingsfond – fastsættelse af ex ante-bidrag for 2016 – fejlagtig angivelse af sagsøgte – søgsmålsfrist – for sent anlagt – hypotetiske retsakter – påstand om erstatning – nær sammenhæng med påstanden om annulation – ulovlighedsindsigelse – åbenbart afvisningsgrundlag«

I sag T-494/17,

Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo, Rom (Italien), ved advokaterne P. Messina, F. Isgrò og A. Dentoni Litta,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved V. Di Bucci, A. Steiblytė og K.-Ph. Wojcik, som befuldmægtigede,

og

Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) ved advokaterne G. Rumi, S. Raes, M. Merola og T. Van Dyck,

sagsøgte,

angående principalt dels en påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annulation af afgørelse fra SRB truffet på eksekutivmøde af 15. april 2016 om ex ante-bidrag for 2016 til Den Fælles Afviklingsfond (SRB/ES/SRF/2016/06) og af alle de øvrige afgørelser fra SRB, på grundlag af hvilke den italienske afviklingsmyndighed har truffet de nationale afgørelser nr. 1249264/15 af 24. november 2015, nr. 1262091/15 af 26. november 2015, nr. 1547337/16 af 29. december 2016, nr. 333162/17 af 14. marts 2017 og nr. 334520/17 af 14. marts 2017, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, dels en påstand om erstatning i henhold til artikel 268 TEUF, og subsidiært en påstand i henhold til artikel 277 TEUF,

har

RET TEN (Ottende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A.M. Collins, og dommerne R. Barents og J. Passer (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

* Processprog: italiensk.

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens baggrund

- 1 Ved afgørelse af 15. april 2016 om ex ante-bidragene for 2016 til Den Fælles Afviklingsfond (SRB/ES/SRF/2016/06) (herefter »afgørelsen af 15. april 2016«) har Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) på sit eksekutivmøde godkendt ex ante-bidragene for 2016 til Den Fælles Afviklingsfond, som er oprettet ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1).
- 2 SRB har meddelt denne afgørelse til de nationale afviklingsmyndigheder, der er ansvarlig for opkrævningen af de individuelle bidrag hos de pågældende banker inden for deres respektive områder.
- 3 Ved skrivelse af 3. maj 2016, modtaget samme dag, informerede Banca d'Italia (herefter »den italienske afviklingsmyndighed«) sagsøgeren, Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo, om, at SRB havde godkendt deres ex ante-bidrag for 2016 til SRF og havde nævnt beløbet over for dem.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 28. juli 2017 anlagde sagsøgeren den nærværende sag.
- 5 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande for Retten:
 - Principalt: dels annulation i henhold til artikel 263 TEUF af afgørelsen af 15. april 2016 og alle efterfølgende afgørelser fra SRB, på grundlag af hvilke den italienske afviklingsmyndighed har vedtaget de nationale afgørelser nr. 1249264/15 af 24. november 2015, nr. 1262091/15 af 26. november 2015, nr. 1547337/16 af 29. december 2016, nr. 333162/17 af 14. marts 2017 og nr. 334520/17 af 14. marts 2017, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, dels erstatning i henhold til artikel 268 TEUF for den skade, som SRB har forvoldt sagsøgeren i 2015 og 2016 ved fastsættelsen af højere rater for de skyldige bidrag for så vidt angår sagsøgeren.
 - Subsidiært: i henhold til artikel 277 TEUF, artikel 5, stk. 1, litra a) og f), i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014, der supplerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU om ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordningerne (EUT 2015, L11, s. 44), eller efter omstændighederne forordningen i sin helhed, erklæres ugyldig.
 - SRB tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 6 I et særskilt processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 31. oktober 2017 har Europa-Kommissionen i henhold til artikel 130, stk. 1, i Rettens procesreglement fremsat en formalitetsindsigelse. Kommissionen har nedlagt følgende påstande:
 - Sagen afvises ved kendelse, da den er blevet uden genstand eller åbenbart må afvises.
 - Subsidiært: Sagen afvises, da den er blevet uden genstand eller åbenbart må afvises.

- Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 7 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 8. november 2017 har SRB indgivet sit svarskrift. SRB har nedlagt følgende påstande:
 - Sagen afvises.
 - Subsidiært: frifindelse.
 - Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 8 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 11. januar 2018 har sagsøgeren indgivet sit skriftlige indlæg om Kommissionens formalitetsindsigelse samt replik.
- 9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande for Retten:
 - Kommissionens og SRB's formalitetsindsigelser forkastes.
 - Sagsøgerens påstande i stævningen tages til følge.
- 10 Ved kendelse af 5. februar 2018 pålagde Retten med henblik på sagens forberedelse SRB at fremlægge bl.a. en fortrolig og en ikke-fortrolig udgave af en kopi af originalen af hele afgørelsen af 15. april 2016, herunder bilaget hertil.
- 11 SRB efterkom den 21. februar 2018 Rettens kendelse af 5. februar 2018.
- 12 Ved skrivelse af 12. marts 2018 stillede Retten spørgsmål til SRB som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse.
- 13 Den 27. marts 2018 besvarede SRB delvist disse spørgsmål og argumenterede for, at det for resten af spørgsmålenes vedkommende var nødvendigt at anordne bevisoptagelse, da en del af materialet er fortroligt.
- 14 Ved kendelse af 2. maj 2018 anordnede Retten bevisoptagelse.
- 15 Ved skrivelse af 18. maj 2018, der blev berigtiget den 8. og 29. juni 2018, efterkom SRB Rettens kendelse af 2. maj 2018.
- 16 Ved afgørelse af 16. juli 2018 fjernede Retten de fortrolige dokumenter fremsendt af SRB fra sagens akter, med undtagelse af filerne i TXT format på USB-stik, oprettet den 18. maj 2018 af SRB, og som ikke indeholder fortrolige oplysninger; disse er overført til sagens akter i papirform.

Retlige bemærkninger

Om Kommissionens formalitetsindsigelse

- 17 I henhold til artikel 130, stk. 1 og 7, i Rettens procesreglement kan Retten, såfremt den sagsøgte anmoder herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, eller til, om Retten savner kompetence, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. I den foreliggende sag, hvor Kommissionen har indgivet en anmodning i henhold til artikel 130, stk. 1, i nævnte reglement, har Retten, der finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst af sagens akter, besluttet at træffe afgørelse om denne anmodning uden at fortsætte sagens behandling.

- 18 Kommissionen har gjort gældende, at sagen skal afvises for Kommissionens vedkommende, eftersom afgørelsen af 15. april 2016 er truffet af SRB. Hvad angår den sagsøgte ulovlighedsindsigelse ændrer den ikke denne vurdering.
- 19 Som det fremgår af fast retspraksis skal et annulationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF rettes mod de institutioner, organer, kontorer og agenturer i Unionen, som har vedtaget den anfægtede retsakt (jf. dom af 11.9.2003, Østrig mod Rådet, C-445/00, EU:C:2003:445, præmis 3[4] og den deri nævnte retspraksis, og af 15.9.2016, La Ferla mod Kommissionen og ECHA, T-392/13, EU:T:2016:478, præmis 60 og den deri nævnte retspraksis).
- 20 I den foreliggende sag er afgørelsen af 15. april 2016 ikke Kommissionens afgørelse, men er truffet af SRB. Det skal tilføjes – således som det fremgår af stævningens ordlyd – at det samme er tilfældet for alle SRB's eventuelle »øvrige afgørelser«, på grundlag af hvilke den italienske afviklingsmyndighed har truffet de fem nationale afgørelser, der er nævnt i stævningen.
- 21 Desuden udgør muligheden for i den foreliggende sag at påberåbe sig, at en almenyldig retsakt i henhold til artikel 277 TEUF ikke kan finde anvendelse, ikke et selvstændigt søgsmålsgrundlag og kan kun gøres gældende som led i et verserende søgsmål. Sagsøgerens påberåbelse af en ulovlighedsindsigelse mod delegeret forordning 2015/63, vedtaget af Kommissionen, kan således ikke gøre det muligt at indstævne denne institution for Retten. Enhver anden fortolkning ville være ensbetydende med at rejse tvivl om den omstændighed, at muligheden for at påberåbe sig, at en almenyldig retsakt ikke finder anvendelse i henhold til artikel 277 TEUF, ikke udgør et selvstændigt søgsmålsgrundlag (jf. dom af 15.9.2016, La Ferla mod Kommissionen og ECHA, T-392/13, EU:T:2016:478, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).
- 22 Henset til samtlige disse betragtninger må det fastslås, at søgsmålet, for så vidt som det er anlagt mod Kommissionen, skal afvises.

Om SRB's formalitetsindsigelse

- 23 I henhold til procesreglementets artikel 126 kan Retten, når det er åbenbart, at den ikke har kompetence til at behandle en sag, eller at sagen må afvises, eller at sagen er åbenbart ugrundet, på forslag fra den refererende dommer til enhver tid beslutte at træffe afgørelse ved begrundet kendelse uden at fortsætte sagens behandling. I det foreliggende tilfælde finder Retten, at sagen er tilstrækkelig oplyst ved sagsakterne til, at den kan træffe afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

Formalitetsindsigelsen vedrørende tidsfristerne, i det omfang den er rettet mod afgørelsen af 15. april 2016

- 24 Sagsøgeren har gjort gældende, at søgsmålet er blevet rettidigt anlagt. Sagsøgeren har anført, at den først fik faktisk kendskab til afgørelsen af 15. april 2016 den 29. maj 2017. Som følge heraf blev nærværende annulationssøgsmål anlagt rettidigt. Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at sagen, der er blevet anlagt af sagsøgeren ved Tribunale amministrative regionale per il Lazio (den regionale forvaltningsdomstol for Latium, Italien), ligeledes omfattede de øvrige italienske afgørelser for 2015 og 2017, men hvorunder SRB's tilsvarende afgørelser imidlertid ikke blev fremlagt.
- 25 SRB har gjort gældende, at søgsmålet er anlagt for sent, eftersom sagsøgeren – selv om denne fik kendskab til afgørelsen af 15. april 2016 senest i maj 2016 – anlagde annulationssøgsmålet mere end et år senere.

- 26 Under alle omstændigheder er sagsøgeren ifølge SRB ikke umiddelbart eller individuelt berørt af afgørelsen af 15. april 2016. Det er kun retsakten vedtaget af den italienske afviklingsmyndighed på grundlag af SRB's afgørelse, der har retsvirkning i forhold til sagsøgeren. Sagsøgeren kan anlægge et søgsmål ved en national ret, der herefter vil kunne forelægge et præjudicielt spørgsmål for Domstolen.
- 27 For det første fremgår det af den i denne sag relevante lovgivning, særligt artikel 54, stk. 1, litra b), og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014, at det er SRB, der både foretog de konkrete beregninger af de individuelle bidrag og traf afgørelsen af 15. april 2016, hvorved bidragene blev godkendt. Den omstændighed, at der foregår et samarbejde mellem SRB og de nationale afviklingsmyndigheder, ændrer ikke denne vurdering.
- 28 For det andet skal det påpeges, at uanset de terminologiske forskelle i de forskellige sprogversioner af artikel 5 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2015/81 af 19. december 2014, som definerer de ensartede betingelser for anvendelse af forordning nr. 806/2014 (EUT 2015, L 15, s. 1), er de organer som SRB, der træffer afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidragene, retter afgørelsen til, de nationale afviklingsmyndigheder og ikke bankerne. De nationale afviklingsmyndigheder er i praksis og ved håndhævelsen af den anvendte lovgivning de eneste enheder, som SRB, der har truffet den omhandlede afgørelse, skal rette denne afgørelse til, og disse myndigheder er som følge heraf i sidste ende denne afgørelses adressater som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF.
- 29 Konstateringen af, at de nationale afviklingsmyndigheder er adressater for SRB's afgørelse som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, støttes i øvrigt af, at disse myndigheder har til opgave at opkræve de individuelle bidrag hos bankerne inden for rammerne af den ordning, der er indført ved forordning nr. 806/2014 og i overensstemmelse med nævnte forordnings artikel 67, stk. 4.
- 30 Uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om betingelserne i artikel 263, stk. 4, TEUF for, at sagen kan antages til realitetsbehandling, er opfyldt, skal det fastslås, at nærværende sag af de følgende grunde ikke kan antages til realitetsbehandling, henset til fristerne.
- 31 I henhold til artikel 263, stk. 6, TEUF skal annulationssøgsmål anlægges inden to måneder efter, at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt sagsøgeren, eller i mangel heraf senest to måneder efter, at sagsøgeren har fået kendskab til den.
- 32 I den foreliggende sag har afgørelsen af 15. april 2016 hverken været offentliggjort eller meddelt sagsøger, som ikke er afgørelsens adressat.
- 33 Ifølge fast retspraksis løber søgsmålsfristen, i tilfælde, hvor en retsakt hverken er offentliggjort eller meddelt, først fra det tidspunkt, hvor den berørte har fået nøjagtigt kendskab til retsaktens indhold og begrundelse, dog forudsat, at den pågældende har anmodet om den fuldstændige ordlyd af retsakten inden for en rimelig frist. Bortset fra denne begrænsning løber søgsmålsfristen først fra det tidspunkt, hvor den berørte tredjemand erhverver et så nøjagtigt kendskab til retsaktens indhold og begrundelse, at den pågældende kan gøre brug af sin søgsmålsret (jf. i denne retning kendelse af 5.3.1993, Ferriere Acciaierie Sarde mod Kommissionen, C-102/92, EU:C:1993:86, præmis 18, samt dom af 19.2.1998, Kommissionen mod Rådet, C-309/95, EU:C:1998:66, præmis 18, og af 14.5.1998, Windpark Groothusen mod Kommissionen, C-48/96 P, EU:C:1998:223, præmis 25)
- 34 Som følge heraf er fristen på de to måneder fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF – i det tilfælde, hvor den retsakt, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål, hverken er offentliggjort eller meddelt, løber fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren erhvervede kendskab til den – forskellig fra den rimelige frist, som sagsøgeren har til at anmode om adgang til den fuldstændige ordlyd af denne retsakt med henblik på at få et nøje kendskab hertil (kendelse af 10.11.2011, Agapiou Joséphidès mod Kommissionen og EACEA, C-626/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:726, præmis 128).

- 35 I nærværende sag skal det understreges, at sagsøgeren på linje med alle de institutter, der er berørt af betalingen af ex ante-bidrag for 2016 til SRF, har modtaget de nødvendige dokumenter og spørgeskemaer til at kunne levere de oplysninger, der gjorde det muligt for SRB at beregne de individuelle bidrag. Disse dokumenter og spørgeskemaer oplyste sagsøgeren om, at bidraget til SRF blev beregnet af SRB. Sagsøgeren har nødvendigvis gjort sig bekendt med disse dokumenter for at besvare dem.
- 36 Sagsøgeren har endvidere fået kendskab til eksistensen af afgørelsen af 15. april 2016 ved den italienske afviklingsmyndigheds skrivelse af 3. maj 2016, modtaget samme dag.
- 37 I denne skrivelse informerede den italienske afviklingsmyndighed sagsøgeren om, at SRB havde beregnet deres ex ante-bidrag for 2016 til SRF og nævnte det skyldige beløb over for sagsøgeren.
- 38 Eftersom sagsøgeren således havde kendskab til eksistensen af afgørelsen af 15. april 2016, og da den ikke anlagde et retsbevarende søgsmål i afventning på modtagelsen af den omhandlede afgørelse, burde sagsøgeren have anmodet om fremsendelse af afgørelsen inden for den rimelige frist som omhandlet i den retspraksis, hvortil der er henvist i præmis 33 og 34.
- 39 Den »rimelige frist« til at anmode om at få meddelt en afgørelse efter at være blevet bekendt med dens eksistens, er ikke en forud fastsat frist, der automatisk kan trækkes fra længden af fristen for at anlægge annulationssøgsmål, men en frist, der afhænger af omstændighederne i den enkelte sag (jf. dom af 28.2.2013, fornyet prøvelse Arango Jaramillo m.fl. mod EIB, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, præmis 32-34).
- 40 Hvad angår begrebet rimelig frist skal det bemærkes, dels at Domstolen i andre sager har fastslået, at en frist på to måneder fra den dato, hvor en part er blevet gjort bekendt med eksistensen af en afgørelse med henblik på at anmode om fremsendelse af retsakterne, overskred hvad der må anses for at være en rimelig frist (kendelse af 5.3.1993, Ferriere Acciaierie Sarde mod Kommissionen, C-102/92, EU:C:1993:86, præmis 19; jf. ligeledes kendelse af 10.11.2011, Agapiou Joséphidès mod Kommissionen og EACEA, C-626/10 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2011:726, præmis 131 og 132).
- 41 Dels har Retten i andre sager fastslået, at en anmodning om at modtage afgørelsen i sin fulde ordlyd mere end fire måneder efter, at sagsøgeren havde fået kendskab til retsaktens eksistens, skal anses for at være fremsat uden for enhver rimelig frist (jf. kendelse af 15.7.1998, LPN og GEOTA mod Kommissionen, T-155/95, EU:T:1998:167, præmis 44, og af 18.5.2010, Abertis Infraestructuras mod Kommissionen, T-200/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2010:200, præmis 63).
- 42 Med hensyn til omstændighederne i den foreliggende sag giver de ikke anledning til at ændre på det udgangspunkt, som Domstolen og Retten har fastslået.
- 43 Sagsøgeren anmodede ikke – efter at være blevet gjort bekendt med eksistensen af den anfægtede afgørelse – om denne afgørelses fulde ordlyd og dette så meget desto mindre inden for en rimelig frist.
- 44 Sagsøgere har herved gjort gældende, at det først var i anledning af en sag anlagt af sagsøgeren næsten et år senere i april 2017 på nationalt niveau mod den italienske afviklingsmyndighed, at sagsøgeren havde »fået mulighed for at få kendskab til eksistensen af SRB's afgørelse« og nødvendigheden af at anlægge et annulationssøgsmål for Unionens retsinstanser.
- 45 Det skal imidlertid bemærkes, at henset til omstændighederne, således som nævnt ovenfor i præmis 35-37, kunne sagsøgeren fra den 3. maj 2016 ikke være uvidende om eksistensen af afgørelsen af 15. april 2016.

- 46 Desuden har sagsøgeren hverken påberåbt sig eller godtgjort, at der foreligger omstændigheder, som ikke kunne forudses, eller force majeure, således at Retten kan fravige den omhandlede frist i henhold til artikel 45, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, som i medfør af artikel 53 finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten.
- 47 Det følger heraf, at nærværende søgsmål, anlagt den 28. juli 2017 med påstand om annullation af om afgørelsen af 15. april 2016, er åbenbart for sent anlagt og skal afvises.

Spørgsmålet om afvisning af sagen, i det omfang den er rettet mod alle de øvrige afgørelser fra SRB, på grundlag af hvilke den italienske afviklingsmyndighed har truffet de nationale afgørelser nr. 1249264/15 af 24. november 2015, nr. 1262091/15 af 26. november 2015, nr. 1547337/16 af 29. december 2016, nr. 333162/17 af 14. marts 2017 og nr. 334520/17 af 14. marts 2017

- 48 Sagsøgeren har nedlagt påstand om annullation af alle de øvrige afgørelser fra SRB, på grundlag af hvilke den italienske afviklingsmyndighed har truffet de nationale afgørelser nr. 1249264/15 af 24. november 2015, nr. 1262091/15 af 26. november 2015, nr. 1547337/16 af 29. december 2016, nr. 333162/17 af 14. marts 2017 og nr. 334520/17 af 14. marts 2017.
- 49 SRB har anført, at den italienske afviklingsmyndigheds afgørelser ikke var truffet på grundlag af SRB's afgørelser. De var alle afgørelser, der handlede om bidrag til den italienske afviklingsfond, og den italienske afviklingsmyndighed havde anmodet om og beregnet dem uden for SRB's kompetenceområde. Desuden ligger nogle af den italienske afviklingsmyndigheds afgørelser endog forud for SRB's tildeling af kompetence til SRF at beregne ex ante-bidragene.
- 50 Sagsøgeren har heroverfor gjort gældende, at sagsøgeren herved søger at opnå en fuldstændig retsbeskyttelse mod »eventuelle ukendte afgørelser fra SRB«, som ligger til grund for den italienske afviklingsmyndigheds afgørelser i henhold til ovennævnte præmis 48.
- 51 Det skal bemærkes, at det fremgår af ordlyden i procesreglementets artikel 76, at enhver stævning skal indeholde søgsmålets genstand, og angivelserne skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen (dom af 23.5.2014, European Dynamics Luxembourg mod ECB, T-553/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:275, præmis 53, og af 5.10.2017, Ben Ali mod Rådet, T-149/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:693, præmis 33). Som følge heraf kan en sagsøger, der skal iagttage ovennævnte bestemmelse, ikke overlade det til Retten, og Retten er ikke forpligtet hertil, at identificere søgsmålets genstand på sagsøgerens vegne (jf. kendelse af 24.3.1993, Benzler mod Kommissionen, T-72/92, EU:T:1993:27, præmis 18 og 19, samt dom af 30.11.2009, Ridolfi mod Kommissionen, F-3/09, EU:F:2009:162, præmis 81, og af 5.3.2015, Gyarmath mod Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder, F-97/13, EU:F:2015:7, præmis 29).
- 52 Det følger af ovennævnte bemærkninger, at det foreliggende søgsmål, for så vidt som der herved er nedlagt påstand om annullation af SRB's eventuelle og ukendte og derfor hypotetiske afgørelser, der skulle ligge til grund for de fem italienske afgørelser nævnt i ovenstående præmis 48, åbenbart skal afvises på grundlag af procesreglementets artikel 76. Det er ufornuddent at imødekomme sagsøgers påstand om, at Retten tilpligter SRB at indrømme sagsøgeren adgang til at undersøge og tage kopi af de trufne afgørelser vedrørende sagsøgeren for regnskabsårene 2015-2017 (jf. kendelse af 19.10.2012, Ellinika Nafpigeia og Hoern mod Kommissionen, T-466/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:558, præmis 28).

Formalitetssindsigelsen med hensyn til erstatningspåstanden

- 53 Sagsøgeren har gjort gældende, at SRB i henhold til artikel 268 TEUF skal betale erstatning for den skade, som SRB har forvoldt sagsøgeren i 2015 og 2016 i forbindelse med fastsættelsen af de skyldige bidrag, hvilken skade består i de for store indbetalinger.
- 54 I replikken har sagsøgeren gjort gældende, at erstatningspåstanden er uafhængig af annullationspåstanden. Sagsøgeren har anført, at hvis den sidstnævnte påstand tages til følge, vil sagsøgeren få tilbagebetalt de beløb, der allerede er betalt, således at de koncerninterne passiver med henblik på fastsættelsen af fremtidige bidrag vil være udelukket fra beregningsgrundlaget i medfør af artikel 5, stk. 1, litra a) og f), i delegeret forordning 2015/63, hvorimod sagsøgeren – hvis erstatningspåstanden tages til følge – vil få erstatning for den skade, sagsøgeren er blevet og vil blive forvoldt løbende, fordi sagsøgeren ikke har haft de indbetalte beløb til rådighed. Ifølge sagsøgeren har det forhold, at de ikke har haft de for meget indbetalte beløb til rådighed, gjort det umuligt for sagsøgeren at foretage investeringer, hvorfor sagsøgeren har måttet rekvirere hjælp fra dyre konsulenter.
- 55 SRB har gjort gældende, at erstatningspåstanden ikke har selvstændig karakter i forhold til annullationssøgsmålet og desuden er udtryk for et forsøg på at omgå den omstændighed, at sidstnævnte søgsmål skal afvises.
- 56 Ifølge fast retspraksis kan en part anlægge erstatningssøgsmål uden herved i medfør af gældende retsfrskrifter at være tvunget til at kræve annullation af den ulovlige retsakt, som har forårsaget tabet, men parten kan dog ikke på denne måde komme uden om afvisningen af et søgsmål, der vedrører det samme ulovlige forhold og tilsigter samme økonomiske resultat (jf. dom af 12.5.2016, Holistic Innovation Institute mod Kommissionen, T-468/14, EU:T:2016:296, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 57 Et erstatningssøgsmål skal således afvises, såfremt der hermed reelt tilsigtes en ophævelse af en individuel afgørelse, der er blevet endelig, og som, hvis det blev taget til følge, ville medføre, at retsvirkningerne af afgørelsen blev ophævet. Dette er tilfældet, såfremt sagsøgeren gennem en erstatningspåstand søger at opnå samme resultat, som den pågældende ville have opnået, hvis denne havde fået medhold i et annullationssøgsmål, som vedkommende har forsømt at anlægge rettidigt (jf. dom af 12.5.2016, Holistic Innovation Institute mod Kommissionen, T-468/14, EU:T:2016:296, præmis 47).
- 58 Endvidere kan et erstatningssøgsmål ligeledes ophæve retsvirkningerne af en afgørelse, der er blevet endelig, såfremt sagsøgeren forsøger at opnå en fordel, der er større, men som omfatter den fordel, som sagsøgeren havde kunnet opnå ved en annullationsdom. I et sådant tilfælde skal det imidlertid kunne fastslås, at der foreligger en tæt forbindelse mellem erstatningssøgsmålet og annullationssøgsmålet for at konkludere, at det førstnævnte skal afvises (jf. kendelse af 13.1.2014, Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT mod Kommissionen, T-134/12, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:31, præmis 62, og dom af 12.5.2016, Holistic Innovation Institute mod Kommissionen, T-468/14, EU:T:2016:296, præmis 48).
- 59 I den foreliggende sag skal der indledningsvis erindres om konklusionerne i ovennævnte præmis 52 om afvisning af søgsmålet i henhold til procesreglementets artikel 76, for så vidt som dette søgsmål tilsigter annullation af SRB's eventuelle og ukendte afgørelser, der ligger til grund for visse italienske afgørelser. På baggrund af disse konklusioner kan sagsøgers erstatningspåstand under alle omstændigheder kun antages til realitetsbehandling i forhold til afgørelsen af 15. april 2016.
- 60 For så vidt angår afgørelsen af 15. april 2016 skal det påpeges, at erstatningspåstanden grundlæggende indeholder dels en påstand om, at SRB betaler erstatning til sagsøgeren for den skade, der består i sagsøgerens for store indbetalinger, som sagsøgeren er blevet pålagt ved denne afgørelse, dels en

påstand om, at SRB betaler erstatning til sagsøgeren for konsekvenserne af, at sagsøgeren har måttet undvære de indbetalte beløb, dvs. ikke havde mulighed for at foretage visse investeringer og var tvunget til at antage eksterne konsulenter.

- 61 For det første og for så vidt angår påstanden om, at SRB skal betale erstatning for den skade, der består i sagsøgerens for store indbetalinger, som denne er blevet pålagt ved afgørelsen af 15. april 2016, svarer denne påstand grundlæggende til en påstand om tilbagebetaling af de beløb, der angiveligt er fejlagtigt indbetalt under gennemførelsen af denne afgørelse. Hensigten med denne påstand er således at omgå denne afgørelses endelige karakter. Set ud fra en økonomisk synsvinkel har denne påstand samme formål som en annullationspåstand, der nu er umulig, da tidsfristerne er overskredne. En sådan påstand skal afvises på grund af dens tætte forbindelse med annullationssøgsmålet, der ligeledes skal afvises.
- 62 For det andet og for så vidt angår påstanden vedrørende konsekvenserne af ikke at have kunnet disponere over de beløb, der blev indbetalt under gennemførelsen af afgørelsen af 15. april 2016, hvilke konsekvenser ifølge sagsøgeren bestod i ikke at kunne foretage visse investeringer og i nødvendigheden af at rekruttere eksterne konsulenter, skal det påpeges, at sagsøgeren med denne påstand grundlæggende anmoder om – set ud fra en finansiell synsvinkel – at blive sat i den situation, som sagsøgeren ville have befundet sig i, hvis afgørelsen ikke havde eksisteret. Denne påstand har følgelig en tæt forbindelse med påstanden om annullation af denne afgørelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 58 ovenfor. Denne påstand skal således ligeledes afvises.
- 63 På denne baggrund skal det fastslås, at eftersom påstanden om erstatning i dens to bestanddele fører til, at konsekvenserne af den endelige karakter af afgørelsen af 15. april 2016 omgås, uden at der er blevet anlagt annullationssøgsmål inden for fristerne fastsat i artikel 263 TEUF, skal denne påstand afvises.

Spørgsmålet om afvisning af påstanden om, at det fastslås, at artikel 5, stk. 1, litra a) og f), i delegeret forordning 2015/63 eller forordningen i sin helhed er ugyldig

- 64 Subsidiært i forhold til annullationssøgsmålet har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Retten, såfremt de principale påstande ikke tages til følge, ikke desto mindre fastslår, at artikel 5, stk. 1, litra a) og f), i delegeret forordning 2015/63 eller efter omstændighederne hele denne forordning er ugyldig.
- 65 Som det allerede er påpeget i ovennævnte præmis 21, udgør muligheden for at påberåbe sig, at en almenyldig retsakt i henhold til artikel 277 TEUF ikke kan finde anvendelse, ikke et selvstændigt søgsmålsgrundlag og kan kun gøres gældende som led i et verserende søgsmål (jf. dom af 6.6.2013, T & L Sugars og Sidul Açúcares mod Kommissionen, T-279/11, EU:T:2013:299, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).
- 66 Det følger heraf, at sagsøgerens påstand om, at delegeret forordning 2015/63 skal fastslås at være helt eller delvist ulovlig, såfremt påstanden om annullation af afgørelsen af 15. april 2016 ikke tages til følge, skal afvises, idet der ikke foreligger et selvstændigt søgsmålsgrundlag for at anfægte en almenyldig retsakt.
- 67 Desuden bemærkes, at eftersom sagsøgerens påstand om, at det fastslås, at delegeret forordning 2015/63 helt eller delvis er ulovlig, har til formål implicit, men nødvendigvis a fortiori at opnå, at forordningen erklæres ulovlig som led i et søgsmål med påstand om annullation om afgørelsen af 15. april 2016, skal det bemærkes, at fraværet af et selvstændigt søgsmålsgrundlag ligeledes medfører, at eftersom hovedsagen ikke kan antages til realitetsbehandling, kan ulovlighedsindsigelsen, der var fremsat til støtte herfor, heller ikke kan antages til realitetsbehandling.

- 68 Det er blevet fastslået, at annulationssøgsmålet – for så vidt som det er rettet imod afgørelsen af 15. april 2016, som er den eneste afgørelse, der er aktuel i den foreliggende sag – åbenbart skal afvises (jf. præmis 47 ovenfor). Det følger heraf, at sagsøgerens påstand om, at delegeret forordning 2015/63 skal fastslås at være helt eller delvist ulovlig, under alle omstændigheder skal afvises.

Konklusion

- 69 Det følger af alle de ovenstående betragtninger, at nærværende søgsmål med dens forskellige aspekter og bestanddele skal afvises i medfør af procesreglementets artikel 130, for så vidt som det er rettet mod Kommissionen, og skal afvises i medfør af procesreglementets artikel 126, for så vidt som det er rettet mod SRB.

Sagsomkostninger

- 70 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagsomkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens og SRB's påstand herom.

På grundlag af disse præmisser bestemmer:

RETTEN (Ottende Afdeling):

- 1) **Sagen afvises.**
- 2) **Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo bærer sine egne omkostninger og betaler de af Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) og Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 19. november 2018.

E. Coulon
Justitssekretær

A.M. Collins
Afdelingsformand